

[Ebba Strange.]

Socialistisk folkeparti stemte imod loven om social bistand, da den var til tredje behandling i tinget i juni 1974. Vi gjorde det med følgende begrundelse — jeg citerer fra betænkningen:

„Hverken lovforslagets politiske, økonomiske, administrative eller sociale sammenhæng er tilfredsstillende for socialistisk folkeparti, og de principielle betingelser for medvirken, vi har stillet under forslaget langs vejen gennem tinget og den offentlige debat, har ikke mødt velvilje fra et flertal af udvalget.“

De principielle betingelser, SF dengang knyttede til en eventuel medvirken ved lovens gennemførelse, kan samles i 4 begreber: styring, finansiering, rådgivning og uddannelse. Jeg vil derfor tage mit udgangspunkt i de 4 begreber og prøve at se, hvordan det ser ud i dag med de betænkeligheder, vi havde for 2 år siden. Er betænkelighederne blevet gjort til skamme, eller var de berettigede? Hvordan ser brugernes situation ud til at blive? Føler brugerne, at den lov, som de skal til at leve med, lever op til intentionerne i socialreformkommissionens anden betænkning, hvor ledeordene var forebyggelse, tryghed og trivsel?

Jeg lagde mærke til, at ikke socialministeren, men socialdemokratiets ordfører, fru Inge Fischer Møller, brugte ordene forebyggelse, tryghed og trivsel i sit indlæg, og jeg kunne godt lide at spørge fru Inge Fischer Møller, om hun virkelig selv mener, at det er det, befolkningen oplever at de får pr. 1. april 1976. Det er for mig at se et udpræget socialdemokratisk synspunkt på en sociallovgivning, at man igennem den overhovedet kan skabe tryghed og trivsel i et kapitalistisk samfund. Der kan ikke skabes tryghed og trivsel den vej igennem. Det kan der kun, hvis man sikrer folk retten til arbejde, hvis man sikrer folk retten til boliger, hvis man sikrer børnene retten til rimelige opvækstvilkår, og det kan ikke sikres gennem en lov om social bistand. En lov om social bistand kan ikke andet end det, den siger, nemlig yde noget nødtørftig hjælp til mennesker, der i forvejen er blevet smidt ud, der i forvejen har det dårligt.

Det er heller ikke følelsen af tryghed og trivsel, man møder ude omkring, og utrygheden skyldes ikke blot, at mange kommu-

ner har haft vanskeligheder med at få de nye administrationsapparater op at stå. Hr. Steen Folke pointerede, at det ikke var det, forespørgslen drejede sig om, og det vil jeg gerne fastslå, selv om vi har erfaret, at nogle kommuner har været temmelig træge til at indstille sig på den nye situation. Nej, utrygheden skyldes først og fremmest usikkerhed med hensyn til, hvilke rettigheder man har efter 1. april, hvis man er kommet i den situation, at man har brug for det sociale system. Derfor stillede vi fra SFs side kravet om styring.

Vi anser Danmark for at være så lille et land, at det skulle være muligt at indarbejde rimelige styringsredskaber i det sociale bistandssystem. Det skulle være muligt at fastlægge regler for standarder og normer med hensyn til de institutioner, de ydelser, den personaledekning o. lign., som skulle gælde for hele landet, og disse normer skulle være mindstenormer, så man ikke som nu efter bistandsloven var helt overladt til de enkelte kommuners forgodtbefindende, tilfældige politiske flertal og kommunalbestyrelsesmedlemmernes individuelle sociale indstilling.

En af de få styringsmekanismer, jeg kan finde, ligger ikke på landsplan, men i de enkelte kommuner, i de enkelte amter, og kommer til udtryk i kommunernes og amtens udbygningsplaner, og dér styres der helt tydeligt efter klart forskellige mål. Jeg vil gerne spørge socialministeren, om hun synes, det er i orden, at de enkelte kommuner styrer så forskelligt, eller om hun i de 2 år, der er gået, er blevet mere venligt stemt over for tanken om et socialråd, som SF har foreslået før.

Når man gennemgår de sociale udbygningsplaner, der foreligger, og som peger fremad, er der to ting, der slår én. Det ene er den meget store forskel, der er fra amt til amt på det sociale serviceniveau. Det andet er den bremsning i væksten, der er sket overalt i forhold til de planer, der blev skitseret i PP II. Det har ikke noget som helst med styring at gøre. Det er kun en illustration af, at socialpolitiske ydelser i et kapitalistisk samfund som det danske ikke svinger i takt med befolkningens behov for social bistand, men svinger i takt med de økonomiske konjunkturer og erhvervslivets behov for arbejdskraft. Det er den barske virkelig-